

Pašinėlis

Mano katytė

Vieną kartą eidama namo, radau mažą kaciuką. Buvo seniai palijęs, todėl jis buvo visas šlapias ir purvinas. Aš jį persirešiau namo. Namie kaciuką išmaudėme, ir jis vėl tapo švarus. Mes davėme jam vardą - Rainiukas.

Greitai jis prie manęs priprato. Po kiek laiko aš pradėjau mokyti Rainiuką gaudyti peles.

Paėmiau siulą, pririšau gale pilką popierėlį ir pakišau jį Rainiui. Bet katinukas tik žiūrėjo į mane savo žalomis akutėmis ir nė žiūrėti nematėjo į popie-

rėlį. Tada aš patraukiau siulą, ir popierėlis puolė į mane. Rainiukas emė atsargiai sėlinti. Jo margas kailėlis žvilgėjo saulėje. Po kiek laiko jis išmoko ne tik peles, bet ir paukščiukus gaudyti. Jai ^u pasisekė ^u davo medžioklėi, Rainius šildydavosi saulėje, ištiesęs savo baltas letenėles ir padėjęs tarp jų savo snukutį. ^{Kartais} ^{įsiga} ^{intada} jį kas nors žeidavo, jis iškels uogę, išdidžiai nuedavosiuo skriaudiko. Mėgo jis ir girtis. Pagaus pelę ir neša man. O pats tik glaustasi prie kojų, tik krutina ausis, prašo lašinių. Dažnai jis ir nūkals davo. Tada aš jį vydavau laukan, ir visą die-

na, neduodavau esti. Raurukas
tik kraipydavo savo ^{margas} daiseytes ir
gailiai murkdavo.

5

Istaisytos o rašinio
klaidos

Viena karta eidama namo, ra-
dau mažą kačiuką. Namie kačiū-
ką išmaudėme, ir jis vėl tapo
švarus. Tada aš jį vydavau
laukan ir visą dieną neduoda-
vau esti.

1972. III. 13.

Laisvasis diktantas

Medžioklė be draudimus

Yra žinoma,
ma tik šestadien-
niais, tik turint
tai nustatytu
neprapaištu jok
dau žvėris, bet
ku, bet kuria
galim pasprukti
ju aš voveres,
šernus ir lapės.
džioti gulbes ir
medžioju draust
prie vandens ir
Žumą daugiau
ėdžius ir prie tu
pietose, ganykl
Jacian manes
gamtos apsau,
nei miškininka